

Lump hlasitě říhl. To říhnutí se rozlehlo celou kuchyní. Potom přeťapkal zbytkem mléka na podlaze, posadil se opodál a začal si olizovat packy.

„Výborné. Vynikající,“ zavrňela Hamley, která se také pustila do mytí. Bříško měla nacpané. „Jak vlastně lidé vyrábějí tak lahodné mléko?“

„Určitě myslíš krávy.“

„Krávy?“

„Jo, mléko dávají krávy. To jsi nevěděla?“

„No...“

„Ty jsi nikdy neviděla, jak se dojí krávy?“

„Já nevím, co je to kráva,“ zamumlala Hamley.

„Ty hlupáčku,“ zazubil se na ni Lump. „To jsou ta strakatá zvířata na pastvině, víš?“

„Aha! To jsou krávy? Na vlastní oči jsem je nikdy nezahlédla. Na pastvinu mám zakázáno chodit. Ale vím, co je to panter a medvěd a tygr.“

„A to jsou co za potvory?“ zeptal se teď Lump a vypadal dočista zmateně, protože to nemohl vědět. Neznal televizi a v životě neviděl divoké zvíře.

„To neřeš,“ uchechtla se Hamley.

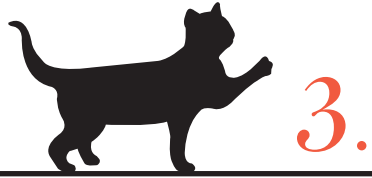
Přátelsky se rozloučili a pak se oba vydali svojí cestou. Lump odešel domů a Hamley se vrátila do Violčina pokoje, kde na posteli usnula s plným bříškem.

Druhý den ráno ji probudilo Bětčino lamento-
vání, které se neslo celým domem:

„Kdo rozlil to mléko? To je ale svinčik!“

Hamley se rozhodla, že nejmoudřejší bude ještě chvíličku nevylézat z postele.

STODOLA

Noc poté, co v kuchyni rozlil mléko, se Lump vrátil na večeři. Další noci tu byl zas a zas a zas. Hamley pomalu docházelo, že sem chodí už týdny, a proto přestal být jen kost a kůže. Nepochutnával si pouze na myších ve stodole, ale i na zbytcích jídla uvnitř domu.

Většinou jedl mlčky, ale občas i povídal. Hamley za ním každou noc chodila do kuchyně, aby mu dělala společnost. Docela si ho oblíbila, a jakmile ho lépe poznala, už se ho nebála. Choval se k ní hezky a očividně jí nechtěl provést žádnou lumpárnu.

Asi o týden později jí navrhl, aby se s ním šla projít ven. Nejdříve dostala strach, protože jí maminka zakázala toulat se v noci venku. Lump jí ale

slíbil, že zůstanou na terase a že nemá v úmyslu ji zatáhnout do nějakého nebezpečného dobrodružství.

„Nejsem blázen, maličká,“ ujistil ji s úsměvem. „Mám tu docela prima život, který nehodlám ohrožit tím, že bych provedl nějakou pitominu. Se mnou se nemusíš bát. Věříš mi?“

„Ano,“ přikývla a posadila se vedle něj.

Prožili spolu krásný večer. Přestože začínal podzim, bylo teplo. Jen spolu seděli a pozorovali měsíc a hvězdy. Hamley měla noc raději než bílý den, kdy jí sluníčko páliło na černé srsti.

Moc toho nenamluvili a ani nemuseli. Jen si užívali pohled na noční oblohu s blikajícími hvězdami a půlměsícem. Hamley se to líbilo. Byl to první z mnoha večerů, které spolu strávili na verandě pod hvězdami.

Lump se ukazoval, pouze když pršelo. Hamley tak podle počasí věděla, kdy ho může očekávat.

Občas za ním zaskočila do stodoly, kde Lump bydlel. Když se u něj objevila poprvé, ukázal jí svou skrýš.